

VĀ•NOĀCENĀ• VZPOMĀ•NĀ•NĀ• - 2

PondĀ•lĀ•, 14 prosinec 2015

Vánoce v našem rodinĀ se slavily vĀ•tinou o den dva dĀ•tívĕ, protoĀ•e náš tatínek na ŠtĀ•drý, pracoval - jezdil s lokomotivami u Ā•eských drah a vĀ•tinou o ŠtĀ•drém dni byl ve sluĀ•bĀ•. Ale to mé sestĀ•mnĀ nevdalo, protoĀ•e jsme mĀ•ly JeĀ•íška dĀ•tívĕ neĀ• ostatní dĀ•ti - a to bylo NĀ•CO...

V poledne maminka servírovala houbového kubu a k nĀ•mu jemnĀ• povaĀ•ený kompot ze sušených šv, protoĀ•e tatínek to mĀ•l moc rád, uĀ• od svého dĀ•tství. Maso to neobsahovalo, takĀ•e jsme de-facto mĀ•li pĀ•st, byĀ• i jen Ā•ásteĀ•ný. Odpoledne jsme se svĀ•nĀ• oblékli, šli zapálit svĀ•ky a dát kvítka na hroby našich pĀ•ibuzných. Po návratu, asi v 17 hodin, jsme společnĀ• naservírovali na svĀ•ní stĀ•l smaĀ•eného kapra, bramborový salát a kaĀ•dĕmu malý Ā•ízeĀ•ek, také vánoĀ•ní cukroví, misku s ovocem a s oĀ•echy - pak jsme si navzájem popĀ•áli a zaĀ•ali. Pro nás dĀ•ti to byla nevýslovná muka, protoĀ•e ke stromeĀ•ku se smĀ•lo jít aĀ• po skonĀ•ení veĀ•eĀ•me. RodiĀ•e nás tro„ zlobili" tím, Ā•e si pĀ•idávali a schvĀ•nĀ• jedli pomalu. Pak se rodiĀ•e zvedli a odnášeli talĀ•e do kuchynĀ•, zatímco má sestra a já jsme musely zĀ•stat u stolu. A pak to pĀ•išlo - ozvalo se zacinkání zvoneĀ•ku a my dvĀ• vypálily jak rakety a hnaly se ke stromeĀ•ku, na kterém svĀ•ly plamínky svĀ•ek a prskaly prskavky - ale hlavnĀ• pod ním leĀ•ely krásnĀ• zabalené dĀ•ky. KdyĀ• jsme mĀ•li všichni své dárky vybalené, políbili jsme se navzájem na tvĀ• a Ā•íkali jsme: „dĀ•kuju Ti JeĀ•íšku". Pak uĀ• jsme se kaĀ•dý kochali svými dárky, poslouchali jsme koled z rádia a pozpĀ•ovali jsme si je také. Další dva svĀ•ky vánoĀ•ní jsme pĀ•ijímali nášštĀ•vy pĀ•ibuzných coĀ• bylo zajímavé spĀ•; pro naše rodiĀ•e - ale my jako dĀ•cka jsme si vĀ•dycky nĀ•jakou zábavu našš Nezapomenutelným dárkem „od JeĀ•íška" pro mne a mou sestru byla velká panna - chodící a taky kĀ•ourající pĀ•i naklonĀ•ní. Moc jsme si ji s mou sestrou pĀ•ály, touĀ•ily jsme po ní, ale byla strašnĀ• moc drahá (tenkrát stála 350 KĀ• - pĀ•i tehdeší výplatĀ• 1000 KĀ•s mĀ•síĀ•nĀ•). KdyĀ• jsme naššly tuhle pannu pod stromeĀ•kem, slĀ• jásaly jsme radostí, kterou ale ihned vystĀ•ídalo zklamání. Maminka nám Ā•ekla, Ā•e ta panna se jmenuje Krasava (dala jí jméno sama - bez nás) a Ā•e si s ní mĀ•Ā•eme hrát jen v nedĀ•li a pod jejím dozorem. To byla pro nás tenkrát doslova ledová sprcha. Tatínek namítl, Ā•e kdyĀ• je to naše panna, aĀ• si jí dáme jméno my a hrajeme si s ní kdy budeme chtít, ale maminka tvrdĀ• argumentovala tím, Ā•e panna byla strašnĀ• moc drahá a Ā•e bychom ji zniĀ•ily. NemĀ•la jít tu pannu pak vĀ•bec ráda a vĀ•bec jsem si s ní nehrála. StromeĀ•ek jsme v dĀ•tství mívali doma „Ā•ivý" - buĀ• snĀ• jedliĀ•ku nebo borovici. VĀ•dycky jsme ho zdobily my dvĀ• se sestrou a pĀ•ipínali na vĀ•tve klipsy se svĀ•kami prskavkami. KrásnĀ• mi vonĀ•l a kdyĀ• se rozsvĀ•l, bylo to jak v pohádce, aspoĀ• pro mne. JeštĀ• nĀ•co z Ā•asĀ• mého dĀ•tství mi v pamĀ•ti nepĀ•ijemný záĀ•itek, kdyĀ• se maminka pokoušela pĀ•ed ŠtĀ•drým dnem zabít a vykuchat vysmekl se jí nĀ•Ā• a ona si prosekla tepnu na ruce. Všude stĀ•íkala krev a my kolem ní bĀ•hali jako zdivoĀ•elí králové po návratu z nemocnice mĀ•la hodnĀ• ovázanou ruku a nesmĀ•la s ní hýbat, tak nám jí bylo moc líto. Z doby, kdy byly ještĀ• doma naše dĀ•ti, si pamatuji dva záĀ•itky: ve vanĀ• nám plavali dva velcí kapĀ•i a naše tehdy a pĀ•letá dcerka si je pojmenovala Balú a Barbánek. KdyĀ• je šel manĀ•el zabít, trvala dcerka na tom, Ā•e chce být u toho a Ā•e se to chce nauĀ•it také, v Ā•emĀ• ji podporoval i syn, její 6,5 letý starší bráška. ManĀ•el nakonec podlehl jejich pĀ•mání a rychle oba kapry zbařil Ā•ivota. Naše malá tehdy vyběhla na chodbu v domĀ• a s plĀ•em kĀ•iĀ•ela na celý dĀ•m, Ā•e táta je vrah, Ā•e jí zabil Barbánka a Balúa - aĀ• zavolají policii, Ā•e máme doma vraha!!! LĀ• z domu se sbĀ•hali a dva muĀ•i vnikli k nám do bytu, protoĀ•e uvĀ•Ā•ili jejímu náĀ•ku a mysleli si, Ā•e nás nĀ•kdo pĀ•epĀ• pár minut se vše vysvĀ•tlilo, lidé se pobaveni rozešli a já uklidnila naše malou. Další „zábavný záĀ•itek" byl zas o pár let pozdĀ•ji, kdy po veĀ•eĀ•mi jsme šli ke stromeĀ•ku, kde jiĀ• plápolaly svĀ• zaĀ•aly prskat prskavky. DĀ•ti si rozebrali dĀ•ky a mĀ•j manĀ•el zĀ•stal sehnuty dole, zatímco nad hlavou mu zaĀ•ínala trochu hoĀ•et vĀ•tviĀ•ka. Abych ho nevydĀ•ila, tak opatrnĀ• Ā•íkám: „MilĀ•ku, nelekni se - zaĀ•íná nám asi hoĀ• stromeĀ•ek". Jeho odpověĀ• znĀ•la: „já vím, niĀ•eho se neboj milĀ•ku". JenĀ•e to já nevĀ•dĀ•la, Ā•e on uĀ• rychle vznikající ohĀ•ek dole a on zase netušil, Ā•e mu hoĀ•í ještĀ• nad hlavou. Narovnal se a v té chvíli zaĀ•aly ohĀ• pĀ•eskakovat po stromku - a to uĀ• manĀ•el zaĀ•val: „Voduuu!!!" a pak uĀ• to byla skoro groteska, protoĀ•e pĀ• podal mu kelímek na Ā•ištĀ•ní zubĀ•, naplnĀ•ný vodou. Mezitím naše malá „hysterka" opĀ•t vyletĀ•la na chodbu a tam jeĀ•ela a Ā•vala: „Pomóóó hoĀ•í, u nás strašnĀ• moc hoĀ•í a hoĀ•í nám tatínek a maminka jsem do náruĀ•e manĀ•elovi dvĀ• obyĀ•ejné deky, kterými on udusil oheĀ• a bĀ•Ā•ela jsem pro vĀ•dro s vodou, kterým jsem všechno polila a jemnĀ• vytopila podstatnou Ā•ást pokoje.... Mezitím ale uĀ• k nám zase vbĀ•hali sousedé z domu a ještĀ• nám všechno - vĀ•etnĀ• nás - pĀ•knĀ• vystĀ•íkali pĀ•novým hasícím pĀ•ístrojem. Bylo to fakt „ KdyĀ• jsme se všichni vysprchovali, sedli jsme si v kuchyni a chechtali se jako blázni skoro aĀ• do rána.

Všem vám pĀ•Ā•u ty nejkrásnĀ•jší Vánoce, Jana K